

Hezeyan Anında Hissedilenler

– MESUT ÇİFTÇİ · 10 Eylül 2009

Siyah beyaz bir fotoğrafta yaşıyor gibiyim. Zamana meydan okumuyorum hayır, zamanla anlaşmaya çalışıyorum belki. Biraz safça bir duygu bu. Kendimi kandırmak istiyorum, çok açık. Sanki güneş doğarken ağlamıyormuşum gibi. Bu siyah beyaz fotoğrafın sakinleri merhum ve merhumeler. Bir ben mi yaşıyorum yoksa çok mu bencilim bilemiyorum. Plakta Seyyan Hanım'dan bir tango çalıyor. Hepimiz aşığız, ziyadesiyle kibarız ve utanıyoruz bu halimizden aslında. Öldük mü yaşıyor muyuz bunu da bilemiyorum. Ama siyah beyaz bir fotoğrafın içinde yaşıyorum. Siyah beyaz bir fotoğraf, saçlarımız briyantınli ve hepimiz traşlıyız. Deniz henüz kirletilmemiş, gökyüzü de öyle. Otomobil çöplükleri yok caddelerde, insan kalabalıkları yok. Ahşap evler henüz yakılıp yerleri otopark yapılmamış. Ağaçlar kesilmemiş, kent merkezlerine anlamsız park yerleri yapılmamış. Bu eski fotoğrafın içinde her şey yeni aslında.

Şiirden, edebiyattan ve dünya siyasetinden konuşuyoruz. Paris sosyetesinde yeni moda olan davranışları umursamıyormuş gibi görünsek de hepimiz içten içe modaya uymaya can atıyoruz. Kravatsız ve şapkasız sokağa çıkmak çok büyük bir kabalık. Hepimiz birbirimizden çapkınız. Birçok hanım efendiye mektuplar yazmışız, birçok hanım efendiden mektuplar almışız. Çapkınlığımız bakışmalardan ve mektup alıp vermelerden ibaret elbette. Bir de akşamüstü gezmelerinden. Kavgalarımızda var efendim.

Var olmayan ve siyah beyaz bir dünya da yaşıyorum. Özlediğim bir dünyada. Gürültüden ve insanlardan kaçır gibiyim. İçinde biz olan cümleler kuruyorum merhumlar ve merhumelerle. Tarih sayfalarında kaybolup gitmek istiyorum. Zamanın zihnimdeki zincirlerini kırmak. Sanki vaktinden geç doğmuşum gibi...

Belki de kötülerin yeterince kötü olmadığı o yıllara özlem duyuyorum. O yıllarda hiç yaşamamış olsam da, anlatılanlarla kendime bir dünya kursam da. Uzaklaşıyorum kendimden....